ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ

ବନାମ

କର୍ଣ୍ଣାଟକ ରାଜ୍ୟ

(ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1323/2007)

ଜୁଲାଇ 31,2012

[ଏ. କେ. ପଟ୍ଟନାୟକ ଏବଂ ମଦନ ବି. ଲୋକୁର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1988- ଧାରା 7 ଏବଂ 13 (1) (d) ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 13 (2)- ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅପରାଧଗୁଡ଼ିକ-ଅଭିଯୋଜନ ମାମଲାରେ ସେହି ଆବେଦନକାରୀ-ଜଣେ ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀ, ତାଙ୍କ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦାୟର କରିଥିବା ଅଭିଯୋଗର ତଦନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ PW1 ଙ୍କଠାରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ-ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ କରିଥିଲେ-ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ତଥାପି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୋଷମୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ତାଙ୍କୁ ତିନି ମାସ ପାଇଁ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କଲେ-ଆବେଦନ ଉପରେ, ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ:ଆବେଦନକାରୀ PW1 ଙ୍କଠାରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିବା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ସମୟରେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଥିଲା-PW1 ଙ୍କ ପ୍ରାମାଣିକ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଟଳ ଥିଲା, ଯାହା ସ୍ୱାଧୀନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ PW2 ଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିଲା-ମାମଲା ସନ୍ଦେହ ବାହାରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି- ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାରେ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13 (2) ସର୍ବନିମ୍ନ ଏକ ବର୍ଷ କାରାଦଣ୍ଡ ସ୍ଥିର କରିଥିବାରୁ କେବଳ ତିନି ମାସ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିବାରେ ଭୁଲ କରିଥିଲେ-ତଥାପି, ଯେହେତୁ ରାଜ୍ୟ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ପରିମାଣ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ କରିନଥିଲା ଏବଂ ଘଟଣାଟି ପ୍ରାୟ 19 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଘଟିଥିଲା, ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡାଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ, ଜଣେ ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀ, ତାଙ୍କ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦାୟର ଅଭିଯୋଗର ତଦନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ PW1 ଠାରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି । PW2 ସମେତ ଦୁଇଜଣ ସ୍ୱାଧୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କଳଙ୍କିତ ମୁଦ୍ରା ନୋଟ୍ ପ୍ରଦାନ କରିବାର କାରବାରକୁ ସାକ୍ଷୀ ଥିବା ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି । ଏହି ବ୍ୟାପକ ତଥ୍ୟ ଉପରେ, ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1988 ର ଧାରା 7 ଏବଂ 13 (1) (d) ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 13(2) ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଅଭିଯୋଜନର ସଂସ୍କରଣ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ କରିଥିଲେ । ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ PW1 କୁ ଅବିଶ୍ୱାସ

କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ, କିମ୍ବା **PW2** କୁ ସ୍ୱାଧୀନ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ଏବଂ ତଦନୁସାରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ତାଙ୍କୁ ତିନି ମାସ ପାଇଁ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିଥିଲେ । ଏଥିରେ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ, ଆବେଦନକାରୀ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଆବେଦନକୁ ଆଗତ କରିଥିଲେ ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି,

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ : **1.1.** ବିଚାରଣ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତଦନ୍ତ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ସୀମିତ ରହିବା ଉଚିତ ଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ପାଇଁ ଦାବି, **PW1** ଦ୍ୱାରା ସେହି ଦାବି ପୂରଣ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକର ଗ୍ରହଣର ପ୍ରଶ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ହେବା ଉଚିତ । ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ରଖିବା ପାଇଁ ହକଦାର ଥିଲେ, ଯାହାକୁ ବିଚାରଣ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ତଥାପି, ଏହି ମାମଲାରେ, କୌଣସି ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ବରଂ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାମଲାର ସତ୍ୟତା ଉପରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣର ପୁନଃମୂଲ୍ୟାୟନ କରିବାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୋଷ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାରେ ଏହାକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ସୀମିତ ରଖିଥିଲେ । **[ଅନୁଚ୍ଛେଦ 27,28] [899-E- G]**

1.2. PW1 ଙ୍କ ପ୍ରାମାଣିକ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଟଳ ଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ **PW2** ଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିଲା । **PW2** ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ **PW1** ଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଯାହା ଆଣିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ତାହା ଆଣିଛନ୍ତି କି; **PW1** ସକାରାତ୍ମକ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ କଳୁଷିତ ମୁଦ୍ରା ନୋଟଗୁଡ଼ିକ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲେ, ଯାହାକୁ ସେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ କଳୁଷିତ ମୁଦ୍ରା ନୋଟଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ପର୍ସରେ ରଖିଥିଲେ ଯାହାକୁ କାନ୍ଧରେ ଝୁଲାଇ ତାଙ୍କ ଟ୍ରାଉଜରର ପକେଟରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, **PW2** ର ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିବୃତ୍ତି ଅଛି, ଯାହାକୁ ଜେରାରେ ସ୍ୱର୍ଶ କରାଯାଇନଥିଲା, ଯାହା ଫଳରେ ଆବେଦନକାରୀ **PW1** ଙ୍କଠାରୁ କିଛି ପାରିତୋଷିକ ପାଇଁ ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ **PW1** ପାରିତୋଷିକ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କିଛି ଟଙ୍କା ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ମାମଲାରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା **13 (1) (d)** ର ଉପାଦାନ ପୂରଣ ହୋଇଛି ଏବଂ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ବିନା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି । ଅଧିନିୟମର ଧାରା **7** ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା **(d)** ଦୃଷ୍ଟିରୁ, **PW1** ଏବଂ **PW2** ର ପ୍ରାମାଣିକ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆବେଦନକାରୀ ଫଳାଫଳ ଦେଇପାରିବେ କି ନାହିଁ **(**ଯେପରି ଥିଲେ**)** ତାହା ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହୋଇଯାଏ । **[ଅନୁଚ୍ଛେଦ 30,31] [900-A- F]**

1.3. ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପକ୍ଷରୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉପସ୍ଥାପନ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ୱାଲେଟରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥିବା **10** ଟଙ୍କା ନୋଟ ଏବଂ ୱାଲେଟକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପଠାଯାଇନଥିଲା, ତାହା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନୁହେଁ । ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କଳଙ୍କିତ ମୁଦ୍ରା ନୋଟଗୁଡ଼ିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅନୁପଚାରିତ **10** ଟଙ୍କା ନୋଟ କିମ୍ବା ସମସ୍ତ ମୁଦ୍ରା ନୋଟ୍ ରଖାଯାଇଥିବା ୱାଲେଟ ନୁହେଁ । ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଛୋଟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଯାହାର ପ୍ରକୃତରେ ବିବାଦ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ପ୍ରଭାବ ନାହିଁ । **PW1** ରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ପାଇବା ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ପିନ୍ଧିଥିବା ପୋଷାକ ସମ୍ପର୍କରେ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ପ୍ରାମାଣିକ ସାକ୍ଷ୍ୟରେ ଥିବା ପ୍ରଭେଦ ମଧ୍ୟ ଏକ ଛୋଟ ପ୍ରସଙ୍ଗ । **10** ଟଙ୍କା ନୋଟର ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଗଲା କି ନାହିଁ କିମ୍ବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ୱାଲେଟକୁ କାହିଁକି ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପଠାଯାଇ ନଥିଲା କିମ୍ବା ସେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସମୟରେ ଟ୍ରାଉଜର କିମ୍ବା ଲୁଙ୍ଗି ପିନ୍ଧିଥିଲେ କି ନାହିଁ ତାହା ସାମାନ୍ୟ ବିବରଣୀର ବିଷୟ ଯାହା ଅଭିଯୋଜନ ମାମଲାର ମୂଳସ୍ତରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ । ଯଦି ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷର ମାମଲାର ମୁଖ୍ୟଧାରାକୁ ପ୍ରଭାବିତ ନ କରେ କିମ୍ବା ମୂଳ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ପ୍ରଭାବିତ ନ କରେ, ତେବେ ଏକ ଅସଙ୍ଗତି ସାମାନ୍ୟ ହେବ । ଏପରି ଘଟଣାରେ, ଅସଙ୍ଗତିକୁ ଅଣଦେଖା କରାଯାଇପାରିବ ।**[ଅନୁଚ୍ଛେଦ 36,37,41,42 ଏବଂ 43] [902-C- E; 903-C- E]**

1.4. ଶେଷରେ, ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ପ୍ରମାଣରୁ ଏହା ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ **PW1**ଙ୍କଠାରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିବା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ସମୟରେ ଏହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଥିଲା । ଏହି ଆଧାରରେ, ଆବେଦନ ଅଧିନସ୍ଥ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । **[ଅନୁଚ୍ଛେଦ 44] [904- A- B]**

1.5. ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡାଦେଶ ସମ୍ପର୍କରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କେବଳ ତିନି ମାସର ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଦେବାରେ ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା **13 (2)** ସର୍ବନିମ୍ନ ଏକ ବର୍ଷ କାରାଦଣ୍ଡ ସ୍ଥିର କରିଛି । ତଥାପି, ରାଜ୍ୟ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ପରିମାଣ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ କରିନାହିଁ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଘଟଣାଟି **1993** ମସିହାର, ଯାହା ପ୍ରାୟ **19** ବର୍ଷ ପୂର୍ବର । ଏହି କାରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡାଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉନାହୁଁ । **[ଅନୁଚ୍ଛେଦ 45] [904-B- C]**

ଅବଦୁଲ ନୱାଜ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ **2012 (5) SCALE 357-** ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲା ।

ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ପା ବନାମ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ରାଜ୍ୟ **(2007) 4 SCC 415:2007 (2) SCR 630**; *ଜୁଗେନ୍ଦ୍ର ସିଂ ବନାମ ୟୁ. ପି. ରାଜ୍ୟ* **2012 (5) SCALE 691**; *କେରଳ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ସି. ପି. ରାଓ* **(2011) 6 SCC**

450:2011 (6) SCR 864 ଏବଂ *ବନାରସୀ ଦାସ ବନାମ ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟ* **(2010) 4 SCC 450:2010 (4) SCR 383**-କୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ବିଧି ଆଇନ ସନ୍ଦର୍ଭ :

2007 (2) SCR 630	ଉଲ୍ଲେଖ କରାଗଲା	ଅନୁଚ୍ଛେଦ **21**
2012 (5) SCALE 691	ଉଲ୍ଲେଖ କରାଗଲା	ଅନୁଚ୍ଛେଦ **22**
2011 (6) SCR 864	ଉଲ୍ଲେଖ କରାଗଲା	ଅନୁଚ୍ଛେଦ **24**
2010 (4) SCR 383	ଉଲ୍ଲେଖ କରାଗଲା	ଅନୁଚ୍ଛେଦ **24**
2012 (5) SCALE 357	ନିର୍ଭରଶୀଳ	ଅନୁଚ୍ଛେଦ **42**

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା : ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1323/2007 ।

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 116/2011ରେ ବାଙ୍ଗାଲୋରସ୍ଥିତ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 25.07.2006 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଶାନ୍ତ କୁମାର ମହାଲେ, ହରିଶା S.R., ରାଜେଶ ମହାଲେ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ରଶ୍ମୀ ନନ୍ଦକୁମାର, ଅନିତା ଶେନୋୟ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ମଦନ ବି. ଲୋକୁରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । 1. ଆବେଦନକାରୀ (ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ)ଙ୍କୁ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1988 ର ଧାରା 7 ଏବଂ 13 (1) (d) ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 13 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧରୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷମୁକ୍ତିକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାଦ୍ୱାରା ସେ ଦୁଃଖିତ ହୋଇଥିଲେ । ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ଆଦେଶ ସହିତ ସହମତ । ଆମେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡ ସହିତ ସହମତ ନୁହଁ, କିନ୍ତୁ ମାମଲାକୁ ଏତିକିରେ ବନ୍ଦ କରିବା ପସନ୍ଦ କରୁଛୁ । ତଦନୁସାରେ, ଆମେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରୁଛୁ ।

ତଥ୍ୟ :

2. ନାଗରାଜ @ ନାଗରାଜେଗୌଡା (PW1) ଏବଂ ତାଙ୍କ ପିତା, ଥିମ୍ମେଗୌଡା (PW4) କିଛି ଜମିର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । 7 ଜୁନ୍, 1993 ରେ ସେମାନଙ୍କର ନିକଟତମ ପଡ଼ୋଶୀ ଚନ୍ନାକେଶଭେଗୌଡାଙ୍କ ସହିତ ସୀମା ବିବାଦ ଥିଲା, ଯାହା ଫଳରେ ସେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଥିମ୍ମେଗୌଡା ସେହି ଦିନ କୋନାନୁର ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରେ ଏହି ସମ୍ପର୍କରେ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

3. ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ (କୋନାନୁର ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନର ଜଣେ ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀ) ଙ୍କ ଅନୁସାରେ, ଅଭିଯୋଗର ତଦନ୍ତ ଏସ.ସି. ରଙ୍ଗାସେଟ୍ଟି (PW7) ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିଲା । ନାଗରାଜଙ୍କ ଅନୁସାରେ, ଥିମ୍ମେଗୌଡାଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ଚନ୍ନାକେଶଭେଗୌଡା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ପତ୍ର ଦାଖଲ କରିବା ପାଇଁ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ।

4. ତଥାପି, ଥିମ୍ମେଗୌଡା ଏବଂ ଚନ୍ନାକେଶଭେଗୌଡାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ କିଛି ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ସୌହାର୍ଦ୍ଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମାଧାନ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପ୍ରଦର୍ଶ ପି.15 ହୋଇଥିଲା ।

5. ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, 27 ଜୁନ୍, 1993ରେ ଗୋଟିଏ ପଟେ ନାଗରାଜ ଏବଂ ଥିମ୍ମେଗୌଡା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପଟେ ଚନ୍ନକେଶବେଗୌଡ଼ା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୁଣି ଏକ ସୀମା ବିବାଦ ଦେଖାଦେଲା । ଏହା ଫଳରେ ନାଗରାଜ 27 ଜୁନ୍, 1993ରେ କୋନାନୁର ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରେ ଚନ୍ନକେଶଭେଗୌଡାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହି ଅଭିଯୋଗର ତଦନ୍ତ ପାଇଁ, ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ନାଗରାଜଙ୍କଠାରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିଥିଲେ ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ।

6. ବେଆଇନ ଦାବିରେ ଦୁଃଖିତ ହୋଇ, ନାଗରାଜ 28 ଜୁନ୍, 1993ରେ ହାସନରେ ଲୋକ ଆୟୁକ୍ତ ପୋଲିସରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ । ଲୋକ ଆୟୁକ୍ତ ପୋଲିସ ନାଗରାଜଙ୍କଠାରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମୟରେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ଫସାଇବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲା । ଫାଶର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ, କିଛି ମୁଦ୍ରା ନୋଟକୁ ଫେନୋଲଫାଥାଲିନ୍ ପାଉଡର ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି କଳଙ୍କିତ ମୁଦ୍ରା ନୋଟ୍ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପରେ, ତାଙ୍କ ଆଙ୍ଗୁଠି ପାଉଡରରେ ମଳିନ ହୋଇଯିବ । ଏହା ପରେ, ପାଉଡର ଆଙ୍ଗୁଠିଗୁଡ଼ିକୁ ସୋଡିୟମ୍ କାର୍ବୋନେଟ୍ ଦ୍ରବଣ ସହିତ ଧୋଇବା ପରେ, ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଧୋଇ ଗୋଲାପୀ ରଙ୍ଗ ହୋଇଯିବ, ଯାହା ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କଳଙ୍କିତ ମୁଦ୍ରାର ଭୌତିକ ପ୍ରାପ୍ତିକୁ ସୂଚାଇଥାଏ ।

7. ଏହା ସହିତ, ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ, ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ କଳଙ୍କିତ ମୁଦ୍ରା ନୋଟ୍ ପ୍ରଦାନର କାରବାର ଦେଖିବା ପାଇଁ ନାଗରାଜଙ୍କ ସହିତ ଦୁଇଜଣ ସ୍ୱାଧୀନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ଥିଲା । ଏହି ମାମଲାର ଦୁଇଜଣ ସ୍ୱାଧୀନ ସାକ୍ଷୀ ହେଉଛନ୍ତି ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ସ୍ୱାମୀ (PW2) ଏବଂ କେଶବମୂର୍ତ୍ତି (PW6) ।

8. ଲୋକ ଆୟୁକ୍ତ ପୋଲିସ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ, ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ନାଗରାଜ କୋନାନୁର ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନକୁ ଯାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ, ସେ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ତାଙ୍କୁ କୁହାଗଲା ଯେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ଯାଞ୍ଚ ବଙ୍ଗଳାରେ ଉପଲବ୍ଧ ଅଛନ୍ତି । ତଦନୁସାରେ, ନାଗରାଜ ଏବଂ ଟ୍ରାପ୍ ଦଳ ଯାଞ୍ଚ ବଙ୍ଗଳାକୁ ଯାଇଥିଲେ ।

9. ନିରୀକ୍ଷଣ ବଙ୍ଗଳାରେ, ଦୁଇଜଣ ସ୍ୱାଧୀନ ସାକ୍ଷୀ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ କୋଠରୀ ନିକଟରେ ନିଜକୁ ଠିଆ କରାଇଲେ । ତା'ପରେ ନାଗରାଜ ତାଙ୍କ କୋଠରୀରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଏବଂ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ସହ ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ପରେ, ସେ ତାଙ୍କୁ କିଛି ମୁଦ୍ରା ନୋଟ୍ ଦେଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ, ନାଗରାଜ କୋଠରୀରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ଏବଂ ଟ୍ରାପ୍ ଦଳଙ୍କୁ ଏକ ପୂର୍ବ-ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସଙ୍କେତ ଦେଲେ, ଯେଉଁମାନେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ କୋଠରୀରେ ପହଞ୍ଚି ସୋଡିୟମ କାର୍ବୋନେଟ୍ ଦ୍ରବଣରେ ତାଙ୍କ ହାତ ଧୋଇଲେ ଯାହା ଗୋଲାପୀ ରଙ୍ଗର ହୋଇଗଲା । ଏହା ନାଗରାଜଙ୍କଠାରୁ କଳଙ୍କିତ ମୁଦ୍ରା ନୋଟ୍ ପାଇବାକୁ ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଗ୍ରହଣକୁ ନିଶ୍ଚିତ କଲା ।

10. ଏହି ବ୍ୟାପକ ତଥ୍ୟ ଉପରେ, ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ (ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ)ଙ୍କୁ ନାଗରାଜଙ୍କଠାରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିବା ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ଏହାଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1988 (ସଂକ୍ଷେପରେ, 'ଅଧିନିୟମ') ର ଧାରା 13 (2) ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 7 ଏବଂ 13 (1) (d) ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ କରିଥିବା ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ ।

11. ଅଭିଯୋଜକ ନାଗରାଜ (PW1) ଏବଂ ଦୁଇ ସ୍ୱାଧୀନ ଟ୍ରାପ୍ ସାକ୍ଷୀ ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ସ୍ୱାମୀ (PW2) ଏବଂ କେଶବମୂର୍ତ୍ତି (PW6) ସମେତ ଆଠ ଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ଏଥି ସହିତ, ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ 28 ଜୁନ୍, 1993ରେ ଲୋକ ଆୟୁକ୍ତ ପୋଲିସକୁ ଅଭିଯୋଗର ଲେଖକ ବିସ୍ତପ୍ପା (PW3); ଥିମ୍ମେଗୌଡା (ନାଗରାଜଙ୍କ ପିତା)ଙ୍କୁ PW4 ଭାବରେ; ବି. ପ୍ରଦୀପ କୁମାର (PW5) ଲୋକ ଆୟୁକ୍ତ ପୋଲିସର ପୋଲିସ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର, ଯିଏ ଫାଶ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲେ, ଫାଶ ମହାଜର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ମାମଲାର ତଦନ୍ତ କରିଥିଲେ; ଏସ୍.ସି. ରଙ୍ଗାସେଟ୍ଟି (PW 7) ଯିଏ 7 ଜୁନ୍, 1993 ରେ ଅଭିଯୋଗର ସମାଧାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସମାଧାନ ପ୍ରଦର୍ଶ P.15 କୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲେ । ଯେଉଁ ଅଧିକାରୀ ଟ୍ରାପ୍ ସହିତ ଜଡିତ ନମୁନାଗୁଡ଼ିକୁ ଜବତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ ପାଇଁ ବାଙ୍ଗାଲୋର ପଠାଇବା

ପରେ ରିପୋର୍ଟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ PW8 ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇଥିଲା । କୌଣସି ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ସାକ୍ଷୀ ନିଜର ପକ୍ଷ ବଦଳାଇ ନଥିଲେ ।

ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ :

12. ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ପ୍ରାମାଣିକ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ନଥିରେ ଥିବା ଦଲିଲଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ବିଚାରଣ ବିଚାରପତି 21 ଜୁଲାଇ, 2000 ରେ ତାଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କର ମାମଲାକୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସନ୍ଦେହ ବାହାରେ ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ତଦନୁସାରେ, ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଗାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗରୁ ମୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ।

13. ବିଚାରଣ ବିଚାରପତି କହିଥିଲେ ଯେ ଥିମ୍ମେଗୌଡା ଏବଂ ଚନ୍ନାକେଶଭେଗୌଡାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ (7 ଜୁନ୍, 1993) ସୌହାର୍ଦ୍ଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମାଧାନ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ଅଭିଯୋଗ ସମ୍ପର୍କରେ ନାଗରାଜଙ୍କଠାରୁ କୌଣସି ପାରିତୋଷିକ କରିବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନଥିଲା । ଅନ୍ୟ ବିବାଦ (27 ଜୁନ୍, 1993) ସମ୍ପର୍କରେ, ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କର ଏଥିରେ କୌଣସି ଭୂମିକା ନାହିଁ କାରଣ ସେ ସେହି ଅଭିଯୋଗର ତଦନ୍ତ କରୁନଥିଲେ । ତେଣୁ, ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ପାଇଁ ନାଗରାଜଙ୍କଠାରୁ କୌଣସି ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନଥିଲା । ଅପର ପକ୍ଷରେ, ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ନାଗରାଜ କିଛି ଗ୍ରାମ୍ୟ ବାସନକୁସନ ଫେରାଇବାରେ ବିଫଳ ହେବା ଫଳରେ ନାଗରାଜଙ୍କର ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ସହିତ କିଛି ଶତ୍ରୁତା ଥିଲା, ଯାହା ଫଳରେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ନାଗରାଜଙ୍କ ବଡ଼ ଭାଇ ଥିମ୍ମେଗୌଡ଼ାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ସେହି ଘଟଣା ଯୋଗୁଁ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ପାଇଁ ନାଗରାଜ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ଅଭିଯୋଗ ଦାୟର କରିଥିଲେ ।

14. ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ପାରିତୋଷିକ ଦିଆଯାଇଥିବା କୁହାଯାଉଥିବା ବେଳେ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନ ବିଷୟରେ ବିଚାରଣ ବିଚାରପତି କିଛି ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ । ବିଚାରଣ ବିଚାରପତି ଏହା ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ୱାଲେଟ୍ ଏବଂ ସେଥିରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥିବା 10 ଟଙ୍କା ନୋଟ୍ ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପଠାଯିବା ଉଚିତ ହୋଇଥାଆନ୍ତା । ବିଚାରଣ ବିଚାରପତି ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ଯେତେବେଳେ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି ସେତେବେଳେ ସେ ପିନ୍ଧିଥିବା ପୋଷାକ ବିଷୟରେ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ପ୍ରାମାଣିକ ସାକ୍ଷ୍ୟରେ ଅସଙ୍ଗତି ଥିଲା । ଶେଷରେ, ବିଚାରଣ ବିଚାରପତି କହିଛନ୍ତି ଯେ ଚାନ୍ନକେଶବେଗୌଡ଼ାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନାଗରାଜଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 27 ଜୁନ୍, 1993 ରେ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷଙ୍କ ବିଫଳତା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା ।

15. ଏହି ସମସ୍ତ କାରଣ ଏବଂ ଅସଙ୍ଗତିକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ, ବିଚାରଣ ବିଚାରପତି ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ସଂସ୍କରଣକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗରୁ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ କଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ :

16. ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିବାରୁ, କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟର ଜଣେ ବିଞ୍ଚ ଏକକ ବିଚାରପତି 25 ଜୁଲାଇ, 2006ରେ ତାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶକୁ ଖାରଜ କରି ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 ଏବଂ 13 (1) (d) ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 13 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ । ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ତିନି ମାସ ପାଇଁ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ 20,000 ଟଙ୍କା ଜରିମାନା ଦେବାକୁ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହାର ଖିଲାପରେ ଛଅ ମାସ ପାଇଁ ସରଳ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଇଥିଲା ।

17. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ନାଗରାଜଙ୍କୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ସ୍ୱାମୀ (PW2)ଙ୍କୁ ସ୍ୱାଧୀନ ସାକ୍ଷୀ ଭାବରେ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 (d) ଅନୁଯାୟୀ, ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଯିଏ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କୌଣସି ଅନୁଗ୍ରହ କରିବାର ସ୍ଥିତିରେ ନାହାନ୍ତି, ଯଦି ସେ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରନ୍ତି ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଅସଙ୍ଗତି ସମ୍ପର୍କରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାଣିପାରିଲେ ଯେ ସେମାନେ ନାଗରାଜ (PW1) କିମ୍ବା ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ସ୍ୱାମୀ (PW2)ଙ୍କ ସତ୍ୟତାକୁ କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ କରିନାହାଁନ୍ତି । ତଦନୁସାରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୋଷମୁକ୍ତ କରିବା ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ।

18. ଏଥିରେ କ୍ଷୁବ୍ଧ ଅନୁଭବ କରି, ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଅପିଲ ଦାୟର କରିଥିଲେ ।

ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡିକ :

19. ଏହି ମାମଲା ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 ନିମ୍ନମତେ ପଠିତ ହୁଏ : "

7. ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଇନସମ୍ମତ ପାରିଶ୍ରମିକ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପାରିତୋଷିକ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ । -ଯେକେହି ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ହୋଇ କିମ୍ବା

ହେବାକୁ ଆଶା କରି, କୌଣସି ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା କିମ୍ବା କରିବାକୁ ଅସମର୍ଥ ହେବା ପାଇଁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କର ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟର ଅଭ୍ୟାସରେ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅନୁଗ୍ରହ କିମ୍ବା ଅସନ୍ତୋଷ କରିବା ପାଇଁ କିମ୍ବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସେବା କିମ୍ବା ବିରକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବା କିମ୍ବା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ପାଇଁ, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର କିମ୍ବା କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ସରକାର କିମ୍ବା ସଂସଦ କିମ୍ବା କୌଣସି ରାଜ୍ୟର ବିଧାନସଭା କିମ୍ବା ଧାରା 2 ର ଖଣ୍ଡ (c) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କୌଣସି ସ୍ଥାନୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ, ନିଗମ କିମ୍ବା ସରକାରୀ କମ୍ପାନୀ ସହିତ, କିମ୍ବା ନାମିତ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା କୌଣସି ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ସହିତ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସେବା କିମ୍ବା ବିରତି ପ୍ରଦାନ କରିବା କିମ୍ବା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ପାଇଁ, ନିଜ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ, ଆଇନଗତ ପାରିଶ୍ରମିକ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପାରିତୋଷିକ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ରାଜି ହୁଅନ୍ତି କିମ୍ବା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ରାଜି ହୁଅନ୍ତି କିମ୍ବା ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଅତି କମରେ ଛଅ ମାସ ଜେଲଦଣ୍ଡ କିନ୍ତୁ ଯାହା ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇପାରେ ଏବଂ ଜରିମାନା ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ବାଧ ହେବେ ।

ବ୍ୟାଖ୍ୟା.- (a) xxx xxxxxx.

(b) xxx XXX XXX.

(c) XXX XXX XXX.

(d) " କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବା ପୁରସ୍କାର । "ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଏପରି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ବା ପ୍ରତିଫଳ ସ୍ୱରୂପ କୌଣସି ପାରିତୋଷିକ ଗ୍ରହଣ କରେ, ଯାହା କରିବାର ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଯାହା କରିବାର ସେ ସ୍ଥିତିରେ ନାହାନ୍ତି, କିମ୍ବା ଯାହା ସେ କରିନାହାନ୍ତି, ସେ ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ପରିସରଭୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ।

(e) xxx xxxxxx. "

20. ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13 (1) (d) ଏବଂ 13 (2) ନିମ୍ନଲିଖିତ ଭାବରେ ପଢିଥାଏ :

> *"ଧାରା 13 - ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପରାଧିକ, ଅସଦାଚରଣ"*
>
> (1) ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଅପରାଧିକ ଅସଦାଚରଣ ଅପରାଧ କରିବାକୁ କୁହାଯାଏ, -
>
> (a) xxx xxx XXX
>
> (b) XXX XXX XXX
>
> (c) XXX XXX XXX

(d) ଯଦି ସେ, -

(i) ଦୁର୍ନୀତିପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ବେଆଇନ ଉପାୟରେ, ନିଜ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟବାନ ବସ୍ତୁ କିମ୍ବା ଆର୍ଥିକ ସୁବିଧା ହାସଲ କରନ୍ତି; କିମ୍ବା

(ii) ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବେ ନିଜର ପଦବୀର ଦୁରୁପଯୋଗ କରି, ନିଜ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟବାନ ବସ୍ତୁ କିମ୍ବା ଆର୍ଥିକ ସୁବିଧା ହାସଲ କରନ୍ତି; କିମ୍ବା

(iii) ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବେ ପଦବୀରେ ଧାରଣ କରିବା ସମୟରେ, କୌଣସି ସାର୍ବଜନୀନ ସ୍ୱାର୍ଥ ବିନା, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟବାନ ବସ୍ତୁ କିମ୍ବା ଆର୍ଥିକ ସୁବିଧା ହାସଲ କରନ୍ତି; କିମ୍ବା

(e) xxx XXX XXX

ବ୍ୟାଖ୍ୟା.-

XXX XXX XXX

(2) କୌଣସି ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଯଦି ଅପରାଧିକ ଅସଦାଚରଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ବର୍ଷରୁ କମ୍ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସାତ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ଅବଧିର କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯିବ ଏବଂ ସେ ଜରିମାନା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦାୟୀ ହେବେ ।"

<u>ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଦାଖଲ ଏବଂ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ:</u>

21. ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ପକ୍ଷର ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ, ବିଚାରଣ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ଦୋଷମୁକ୍ତି ଆଦେଶରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଉଚିତ ନଥିଲା । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ପା ବନାମ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ରାଜ୍ୟ, (2007) 4 SCC 415 ମାମଲାରେ ପ୍ରତିପାଦିତ ନୀତିଗୁଡ଼ିକୁ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା, ଯଥା:-

"(1) ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ନିକଟରେ ସେହି ସମସ୍ତ ସାକ୍ଷ୍ୟର ପୁନର୍ବିଚାର, ପୁନଃମୂଲ୍ୟାୟନ ଏବଂ ପୁନଃପରୀକ୍ଷଣ କରିବାର ପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷମତା ରହିଛି, ଯାହାର ଆଧାର ଉପରେ ଦୋଷମୁକ୍ତିର ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ।

(2) ଅପରାଧିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, 1973 ଏପରି କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ ଉପରେ କୌଣସି ସୀମା, ପ୍ରତିବନ୍ଧକତା କିମ୍ବା ସର୍ତ୍ତ ଆରୋପ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ, ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ତାହା ସମ୍ମୁଖରେ

ଥିବା ସାକ୍ଷ୍ୟର ଆଧାରରେ ତଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ ଆଇନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଭୟ ବିଷୟରେ ନିଜସ୍ୱ ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିପାରେ ।

(3) "ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଦୃଢ଼ କାରଣ", "ଯଥୋଚିତ ଓ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର', "ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୃଢ଼ ପରିସ୍ଥିତି', "ବିକୃତ ନିଷ୍କର୍ଷ", "ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଗୁରୁତର ତ୍ରୁଟି" ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଦୋଷମୁକ୍ତି ବିରୋଧରେ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନରେ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତର ବ୍ୟାପକ କ୍ଷମତାକୁ ସଂକୁଚିତ କରିବା ନୁହେଁ । ଏପରି ଶବ୍ଦାବଳୀ ପ୍ରକୃତରେ “ଭାଷାର ଅଳଙ୍କାରିକ ପ୍ରୟୋଗ” ସ୍ୱରୂପର, ଯାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଦୋଷମୁକ୍ତିର ରାୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ପ୍ରତି ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତର ଅନିଚ୍ଛାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା; କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷ୍ୟର ପୁନର୍ବିଚାର କରି ନିଜସ୍ୱ ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିବାର ନ୍ୟାୟାଳୟର କ୍ଷମତାକୁ ସଂକୁଚିତ କରିବା ନୁହେଁ ।

(4) ତଥାପି, ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ଏହା ମନେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ, ଦୋଷମୁକ୍ତିର ମାମଲାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଦ୍ୱିଗୁଣ ଧାରଣା ରହିଥାଏ । ପ୍ରଥମତଃ, ଅପରାଧିକ ନ୍ୟାୟଶାସ୍ତ୍ରର ମୌଳିକ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତାର ଅନୁମାନ ଉପଲବ୍ଧ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ବୋଲି ଅନୁମାନ କରାଯିବ, ଯଦି ସେ ଏକ ବିଚାରାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷୀ ପ୍ରମାଣିତ ନହୁଏ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହେବା ପରେ, ତାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତାର ପୂର୍ବାନୁମାନ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଆହୁରି ମଜଭୁତ, ପୁନଃପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଏବଂ ସୁଦୃଢ଼ ହୁଏ।

(5) ଯଦି ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ଦୁଇଟି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନିଷ୍କର୍ଷ ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ତେବେ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ଦୋଷମୁକ୍ତି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବାଧା ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।"

22. ଉପରୋକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ସଂକଳନ କରିବା ସମୟରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୂର୍ବରୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ଡଜନରୁ ଅଧିକ ରାୟକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରି ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ । *ଜୁଗେନ୍ଦ୍ର ସିଂ ବନାମ ୟୁ. ପି. ରାଜ୍ୟ*, 2012 (5) SCALE 691 ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟ ନିକଟ ଅତୀତରେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନର୍ବାର ପ୍ରତିପାଦିତ କରାଯାଇଛି । ଏହି ବିଷୟ ସମ୍ପର୍କରେ ଥିବା ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ରାୟର ଉଦ୍ଧୃତି ଦେଇ ଏହି ରାୟକୁ ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବେ ଦୀର୍ଘ କରିବା ଆମେ ଆବଶ୍ୟକ ମନେ କରୁନାହୁଁ । ଏତିକି କହିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ, ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଛି ।

23. ଏହା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ଯେ, ଯେଉଁ ଅପରାଧ ପାଇଁ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା, ସେହି ଅପରାଧର ଆବଶ୍ୟକ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ଜାଣିବା ପାଇଁ

ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ, ବିଚାରଣ ବିଚାରପତି ଏହି ବିଷୟ ସମ୍ପର୍କିତ ଆଇନକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିଲେ କି ନାହିଁ ।

24. ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା *କେରଳ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ସି. ପି. ରାଓ* (2011) 6 SCC 450 ଏବଂ *ବନାରସୀ ଦାସ ବନାମ ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟ*, (2010) 4 SCC 450 ମାମଲାର ରାୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଯୁକ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, "ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ କଳଙ୍କିତ ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ସେହି ପରିସ୍ଥିତିଠାରୁ ପୃଥକ କରି କେବଳ କଳଙ୍କିତ ଟଙ୍କା ଉଦ୍ଧାର ହେବା, ଯେତେବେଳେ ମାମଲାର ମୌଳିକ ପ୍ରମାଣ ବିଶ୍ୱସନୀୟ ନୁହେଁ, ସେତେବେଳେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ନୁହେଁ ।" ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ଅନୁକୂଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା କିମ୍ବା କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେବା ପାଇଁ ପୁରସ୍କାର ସ୍ୱରୂପ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି ଅଭିଯୋଗପକ୍ଷକୁ ଅତିରିକ୍ତ ଭାବେ ପ୍ରମାଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

25. ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ସହିତ ଆମେ ସହମତ ଏବଂ ଏହି କାରଣରୁ ହିଁ ଆମେ ଅଭିଲେଖରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଛୁ ।

26. ଆମେ ଏହା ଯୋଗ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ମନେ କରୁଛୁ ଯେ, ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ପଢ଼ିବା ପରେ, ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରୁଥିବା ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣେ ଲୋକ ସେବକ ବୋଲି ଅଭିଯୋଗପକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ କରିବା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ସମ୍ପର୍କିତ, ସେଯାଏଁ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ଜଣେ ଲୋକ ସେବକ ବୋଲି କୌଣସି ବିବାଦ ନାହିଁ । ଅଭିଯୋଗପକ୍ଷକୁ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଏବଂ ଉକ୍ତ ପାରିତୋଷିକ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କଥା ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ଏହି ମୌଳିକ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ, ତେବେ ଏହି ମାମଲାରେ ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇପାରେ ।

27. ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କଲେ, ବିଚାରଣ ବିଚାରପତିଙ୍କ ତଦନ୍ତ କିଛିଟା ସୀମିତ ଏବଂ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରାଯିବା, ନାଗରାଜଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଦାବି ପୂରଣ କରାଯିବା ଏବଂ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ସମ୍ପର୍କିତ ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ରହିବା ଉଚିତ ଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ, ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କର ନିଜର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପକ୍ଷ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର ଅଧିକାର ଥିଲା, ଯାହାକୁ ବିଚାରଣ ବିଚାରପତି ବିଚାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ତେବେ, ଏହି ମାମଲାରେ, କୌଣସି ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପକ୍ଷ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇନଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱସନୀୟତାକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଇଥିଲା ।

28. ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପାଦିତ ଆଇନକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ମାମଲାର ସତ୍ୟତା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ିକର ପୁନଃମୂଲ୍ୟାୟନ କରିବାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କରିନଥିଲେ ବୋଲି ଆମର ମତ । ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ଦୋଷ ସିଦ୍ଧ କରିବା ସମୟରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ସୀମିତ ରଖିଥିଲେ ।

ଯୋଗ୍ୟତା ଏବଂ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉପରେ ଦାଖଲ :

29. ମାମଲାର ଯୋଗ୍ୟତା ଉପରେ, ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଅନେକ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଏହା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ପାରିତୋଷିକ ପାଇଁ କୌଣସି ଦାବି କରିଥିଲେ କିମ୍ବା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ କୌଣସି ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ବୋଲି ସୂଚାଇବା ପାଇଁ ନଥିରେ କିଛି ନାହିଁ ।

ବିଶେଷକରି ନାଗରାଜା (PW1)ଙ୍କ ଅଟଳ ପ୍ରାମାଣିକ ସାକ୍ଷ୍ୟ ତଥା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ସାକ୍ଷୀ ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ସ୍ୱାମୀ (PW2)ଙ୍କ ଅନୁମୋଦକ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହି ଯୁକ୍ତି ଆମକୁ ଗ୍ରହଣୀୟ ଲାଗୁନାହିଁ । ଏହି ସାକ୍ଷୀ ଜଣକ ଝରକା ନିକଟରେ ଏବଂ ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦ ରହୁଥିବା କୋଠରୀର ଠିକ୍ ବାହାରେ ଥିଲେ । ସେ ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦ ଏବଂ ନାଗରାଜାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିମ୍ନ ସ୍ୱରରେ ହୋଇଥିବା କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା ବିଷୟରେ କହିଛନ୍ତି, ଯାହା ସେ ଶୁଣିପାରିନଥିଲେ । ଏହାପରେ, ଏହି ସାକ୍ଷୀ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦ ନାଗରାଜାଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲେ ଯେ, ତାଙ୍କୁ ଆଣିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିବା ଜିନିଷଟି ସେ ଆଣିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ । ନାଗରାଜା ସକାରାତ୍ମକ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ତାହାପରେ ନାଗରାଜା କଳଙ୍କିତ ମୁଦ୍ରା ନୋଟଗୁଡ଼ିକ ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲେ, ଯାହାକୁ ସେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ତାହାପରେ, ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦ କଳଙ୍କିତ ମୁଦ୍ରା ନୋଟଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ପର୍ସରେ ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ପର୍ସଟିକୁ କାଛରେ ଟଙ୍ଗାଯାଇଥିବା ତାଙ୍କ ପ୍ୟାଣ୍ଟର ପକେଟରେ ରଖିଥିଲେ । ତେଣୁ, ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ସ୍ୱାମୀ (PW2)ଙ୍କ ସ୍ପଷ୍ଟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ରହିଛି, ଯାହାକୁ ଜେରା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଭାବେ ଦୁର୍ବଳ କରାଯାଇପାରିନଥିଲା, ଯେ ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦ ନାଗରାଜାଙ୍କ ନିକଟରୁ କୌଣସି ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ନାଗରାଜା ପାରିତୋଷିକ ସ୍ୱରୂପ ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ କିଛି ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଏହି ମାମଲାରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13 (1) (d)ର ଆବଶ୍ୟକ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ପୂରଣ ହୋଇଛି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ବିନା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ।

31. ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସହିତ ସହମତ ଯେ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା (d)କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦ ଫଳାଫଳ ପ୍ରଦାନ କରିପାରିଥାନ୍ତେ କିମ୍ବା ପାରିନଥାନ୍ତେ (ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି), ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟି ନାଗରାଜା (PW1) ଏବଂ ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ସ୍ୱାମୀ (PW2)ଙ୍କ ପ୍ରାମାଣିକ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହୋଇଯାଏ ।

32. ଏହାପରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଅଣଦେଖା କରିଥିଲେ ଯେ, ଥିମ୍ମେଗୌଡ଼ାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 7 ଜୁନ, 1993 ତାରିଖରେ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗଟି ପ୍ରଦର୍ଶ P.15 ମାଧ୍ୟମରେ ସମାଧାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 27 ଜୁନ, 1993 ତାରିଖରେ ନାଗରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଭିଯୋଗଟି ଅଭିଲେଖରେ ଉପଲବ୍ଧ ନଥିଲା । ଏହା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ମୌଳିକ ଦଲିଲ, ଅର୍ଥାତ୍ 27 ଜୁନ, 1993 ତାରିଖର ଅଭିଯୋଗ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିବା ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଅଭିଯୋଗପକ୍ଷର ମାମଲା ଯାଞ୍ଚରେ ତିଷ୍ଠି ପାରିବ ନାହିଁ ।

33. ଆମେ ଏହି ଦାଖଲକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ । ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଆଧାର 27 ଜୁନ, 1993 ତାରିଖର ଅଭିଯୋଗ ନଥିଲା; କିନ୍ତୁ ନାଗରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲୋକାୟୁକ୍ତ ପୋଲିସଙ୍କ ନିକଟରେ 28 ଜୁନ, 1993 ତାରିଖରେ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ଥିଲା । ଏହି ଅଭିଯୋଗ ଅଭିଲେଖରେ ରହିଛି ଏବଂ ଏହାକୁ ପ୍ରଦର୍ଶ P.3 ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି । ଉକ୍ତ ଅଭିଯୋଗରେ ଏହା ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦ ନାଗରାଜାଙ୍କ ନିକଟରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଅଭିଯୋଗର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଦକ୍ଷେପ ସ୍ୱରୂପ ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଟ୍ରାପ୍ ପକାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ 27 ଜୁନ, 1993 ତାରିଖର ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା ବୋଲି ଧରିନେବାରେ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି । ଉପରୋକ୍ତ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି, ବାସ୍ତବରେ ଏପରି ନୁହେଁ ।

34. 7 ଜୁନ, 1993 ତାରିଖର ଅଭିଯୋଗରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ବିବାଦର ସମାଧାନ ସମ୍ପର୍କରେ, ଆମ ମତରେ, ତାହା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗର ମୂଳ ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦ ନାଗରାଜାଙ୍କ ନିକଟରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ କି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ, ଏହା ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ଯେ, ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗଟି ପ୍ରେରିତ ଥିଲା । ଏହାର ମୂଳ ନାଗରାଜାଙ୍କ ବଡ଼ ଭାଇ (ଯାହାଙ୍କ ନାମ ମଧ୍ୟ ଥିମ୍ମେଗୌଡ଼ା) ଏବଂ ସୟଦ୍ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ଏକ ବିବାଦରେ ରହିଛି । ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ, 1993 ମସିହା ମେ ମାସରେ କୌଣସି ଏକ ସମୟରେ, ନାଗରାଜା ତାଙ୍କ ସାନ ଭାଇଙ୍କ ବିବାହ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ଗ୍ରାମ ସମୁଦାୟର ମାଲିକାନାରେ ଥିବା କିଛି ବାସନକୁ ନେଇଥିଲେ । ଏହି ବାସନଗୁଡ଼ିକୁ ନାଗରାଜା ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ନିଜ ପାଖରେ ରଖିଥିଲେ । ଏହି ସମ୍ପର୍କରେ ଥିମ୍ମେଗୌଡ଼ା (PW4)ଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ବାସନଗୁଡ଼ିକୁ ତୁରନ୍ତ ଫେରାଇ ନଦେବାରୁ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ, (ନାଗରାଜାଙ୍କ ବଡ଼ ଭାଇ) ଥିମ୍ମେଗୌଡ଼ାଙ୍କୁ ମାଡ଼ ମାରିଥିଲେ। ଏହି ଘଟଣା ଯୋଗୁଁ ଏବଂ ପ୍ରତିଶୋଧ ପରାୟଣତାବଶତଃ ନାଗରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା ଭାବେ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା କୁହାଯାଏ ।

35.ଏହି ଘଟଣାକୁ ଆମେ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ନୁହେଁ । ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି, ବାସନଗୁଡ଼ିକ ଫେରାଇବା ସମ୍ପର୍କିତ ବିବାଦଟି ନାଗରାଜା ଏବଂ ଏସ୍.ସି. ରଙ୍ଗସେଟ୍ଟୀ (PW7)ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ସମାଧାନ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, 28 ଜୁନ, 1993 ତାରିଖର ଅଭିଯୋଗଟି ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଘଟଣାର ପରିଣାମ ବୋଲି ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କୌଣସି ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ବା ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଆଯାଇନଥିଲା । ଏପରିକି, ଅପରାଧିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 313 ଅନୁଯାୟୀ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ତାଙ୍କ ବୟାନରେ ମଧ୍ୟ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ଏପରି କୌଣସି ମାମଲା ପ୍ରତିପାଦନ କରିନାହାନ୍ତି ଯେ, ସେହି ଘଟଣାର ଏହି ଅଭିଯୋଗ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ ଯେ, ଏହି ସମ୍ପର୍କରେ ଯଦି କାହାର କୌଣସି ଅସନ୍ତୋଷ ଥିବା କଥା, ତେବେ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଥମ୍ମେଗୌଡ଼ା(ନାଗରାଜାର ବଡ ଭାଇ), ନାଗରାଜା ନୁହେଁ । ବାସ୍ତବରେ, ଏହା ପ୍ରତୀତ ହୁଏ ଯେ ନାଗରାଜା ତାଙ୍କ ବଡ଼ ଭାଇଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନଥିଲେ, କାରଣ ସେ ତାଙ୍କ ଜେରା ସମୟରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ 1993-94 ସମୟରେ ତାଙ୍କ ପିତା ବୃଦ୍ଧ ଓ ଅସୁସ୍ଥ ଥିବାରୁ ସେ ପରିବାରର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପରିଚାଳନା କରୁଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ବଡ଼ ଭାଇ ଜଣେ ମଦ୍ୟପ ଥିଲେ ।

36. ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦୁଇଟି ଉପସ୍ଥାପନା ଥିଲା ଯେ, ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ୱାଲେଟ୍‌ରୁ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିବା Rs.10/- ମୂଲ୍ୟର ଏକ ମୁଦ୍ରାନୋଟ୍ ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ୱାଲେଟ୍‌ଟି ମଧ୍ୟ ଫେନଲଫ୍ଥାଲିନ୍ ପାଉଡରର ଉପସ୍ଥିତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପଠାଯାଇନଥିଲା । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଶେଷରେ ସେହି ମୁଦ୍ରାନୋଟ୍‌ର କ'ଣ ହେଲା, ତାହା ସୂଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଲିପିବଦ୍ଧ କିଛି ନାହିଁ ।

37. ଏହି ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ଆମେ ଦେଖିପାରୁନାହୁଁ । ଆମର ବିଚାରର ବିଷୟ ହେଉଛି ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ନାଗରାଜାଙ୍କୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିଥିଲେ କି ଏବଂ ସେହି ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିଲେ କି । ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଭାବରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଫେନଲଫ୍ଥାଲିନ୍‌ଯୁକ୍ତ ମୁଦ୍ରାନୋଟ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ; ପ୍ରକ୍ରିୟା ନହୋଇଥିବା Rs.10/- ମୁଦ୍ରାନୋଟ୍ କିମ୍ବା ସମସ୍ତ ମୁଦ୍ରାନୋଟ୍ ରଖାଯାଇଥିବା ୱାଲେଟ୍ ନୁହେଁ । ଏଗୁଡ଼ିକ ଏପରି କ୍ଷୁଦ୍ର ବିଷୟ, ଯାହାର ବର୍ତ୍ତମାନର ବିବାଦ ଉପରେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ନାହିଁ ।

38. ଶେଷ ଯୁକ୍ତିଟି ଥିଲା ଯେ, ନାଗରାଜାଙ୍କଠାରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମୟରେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ପୋଷାକ ସମ୍ପର୍କରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସନ୍ଦେହ ରହିଛି । ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ, ନାଗରାଜା କହିଥିଲେ ଯେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ଫେନଲଫ୍ଥାଲିନ୍‌ଯୁକ୍ତ ମୁଦ୍ରାନୋଟ୍‌ଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ପର୍ସରେ ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ପର୍ସଟି ତାଙ୍କ ପ୍ୟାଣ୍ଟର ହିପ୍ ପକେଟ୍‌ରେ ରଖିଥିଲେ । ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ସୂଚିତ କରାଯାଇଛି ଯେ, ଏଥିରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ଯେ ସେହି ସମୟରେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ଏହି ପ୍ୟାଣ୍ଟ ପିନ୍ଧିଥିଲେ ।

39. ତାଙ୍କ ଜେରାରେ ମଧ୍ୟ, ନାଗରାଜା କହିଥିଲେ ଯେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ପରିଶ୍ରମ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ସମୟରେ ସେ ତାଙ୍କ ୟୁନିଫର୍ମ ପିନ୍ଧିଥିଲେ ।ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ଦୁଇଟି ବୟାନ ନିଶ୍ଚିତ କରେ ଯେ ଘଟଣା ଘଟିବା ସମୟରେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ତାଙ୍କର ପ୍ୟାଣ୍ଟ ପିନ୍ଧିଥିଲେ ।

40. ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ସ୍ୱାମୀ (PW2) ଙ୍କ ପ୍ରାମାଣିକ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା, ଯିଏ କହିଥିଲେ ଯେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ କଳଙ୍କିତ ଟଙ୍କା ନୋଟଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ପର୍ସରେ ରଖିଥିଲେ, ଯାହାକୁ ସେ ତାଙ୍କ ପ୍ୟାଣ୍ଟର ପକେଟରେ କାଛରେ ଝୁଲାଇ ରଖିଥିଲେ । ଏହି ସାକ୍ଷୀ ତାଙ୍କ ଜେରାରେ କହିଥିଲେ ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସମୟରେ, ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ଏକ ଗଞ୍ଜି ଏବଂ ଲୁଙ୍ଗି ପିନ୍ଧି ଏକ ଖଟରେ ବସିଥିଲେ ।

41. ଏହି ଆଧାରରେ, ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ଯେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ଫସାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପିନ୍ଧିଥିବା ପୋଷାକ ସମ୍ପର୍କରେ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ପ୍ରାମାଣିକ ସାକ୍ଷ୍ୟରେ ଅସଙ୍ଗତି ରହିଛି ।ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଅସଙ୍ଗତି 28 ଜୁନ୍, 1993 ରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ସଠିକତା ଉପରେ ସନ୍ଦେହ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଏବଂ ଏହାର ଲାଭ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ମିଳିବା ଉଚିତ ।

42. ଆମ ମତରେ, ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ପୋଷାକ, 10/- ଟଙ୍କାର ନୋଟ୍ ଏବଂ ୱାଲେଟ୍‌ର ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରୀକ୍ଷା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅସଙ୍ଗତିଗୁଡ଼ିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାମାନ୍ୟ ବିଷୟ । ସାମାନ୍ୟ ଅସଙ୍ଗତି କହିଲେ କ'ଣ ବୁଝାଯାଏ ? ଏହି ବିଷୟଟି *ଅବଦୁଲ ନଜାଜ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ*, 2012 (5) SCALE 357 ଏବଂ ଜୁଗେନ୍ଦ୍ର ସିଂହଙ୍କ ମାମଲାରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର କେତେକ ପୂର୍ବତନ ରାୟକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପରେ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଯଦି କୌଣସି ଅସଙ୍ଗତି ଅଭିଯୋଗପକ୍ଷର ମାମଲାର ମୂଳ ଭିତ୍ତିକୁ ପ୍ରଭାବିତ ନ କରେ କିମ୍ବା ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ନ ପକାଏ, ତେବେ ତାହାକୁ ସାମାନ୍ୟ ଅସଙ୍ଗତି ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ସେହି ସାମାନ୍ୟ ଅସଙ୍ଗତିକୁ ଅଣଦେଖା କରାଯାଇପାରେ ।

43. ଆମ ପାଇଁ, 10/- ଟଙ୍କାର ନୋଟ୍ ନଥିବା ବିଷୟଟି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରିଥାନ୍ତା କି ନାହିଁ, କିମ୍ବା ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ୱାଲେଟ୍‌କୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ କାହିଁକି ପଠାଯାଇନଥିଲା, କିମ୍ବା ସେହି ସମୟରେ ସେ ପ୍ୟାଣ୍ଟ ପିନ୍ଧିଥିଲେ କି ଲୁଙ୍ଗି ପିନ୍ଧିଥିଲେ—ଏସବୁ ବିଷୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଛୋଟ ବିବରଣୀ ବିଷୟ, ଯାହା ଅଭିଯୋଗପକ୍ଷର ମାମଲାର ମୂଳ ଭିତ୍ତିକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ । ଆମକୁ ମୂଳ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ 1993

ମସିହା ଜୁନ୍ 28 ତାରିଖରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ସାମଗ୍ରିକ ଚିତ୍ର ଉପରେ ଟିପ୍ପଣୀ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସାମାନ୍ୟ ଅସଙ୍ଗତି କିମ୍ବା ତୁଚ୍ଛତା ଦ୍ୱାରା ବିଚ୍ୟୁତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

44. ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମୟରେ ହିଁ ଆମେ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟରୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଉଛୁ ଯେ, ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ନାଗରାଜାଙ୍କୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଦାବି କରିଥିବା ଏବଂ ନଗରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାହା ଦିଆଯିବା ପରେ ସୟଦ ଅହମ୍ମଦ ତାହା ଗ୍ରହଣ ଓ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିବା ବିଷୟରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ଆଧାରରେ, ଆମେ ଆବେଦନରେ ଥିବା ରାୟ ଓ ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ପାଉନାହୁଁ ।

45. ସୟଦ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କେବଳ ତିନି ମାସର ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ କରି ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13 (2) ଅନୁଯାୟୀ ସର୍ବନିମ୍ନ ଏକ ବର୍ଷର କାରାଦଣ୍ଡ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି । ତଥାପି, ଦଣ୍ଡାଦେଶର ପରିମାଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ କୌଣସି ଆବେଦନ କରାଯାଇନାହିଁ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଏହି ଘଟଣା 1993 ମସିହାର, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାୟ 19 ବର୍ଷ ପୂର୍ବର । ଏହି ସମସ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଉଚିତ୍ ମନେ କରୁନାହୁଁ ।

46. ଆବେଦନଟି ଖାରଜ କରାଯାଉଛି ।

ବି. ବି. ବି. ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

“ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମା ରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।”

ଭାଷାନ୍ତର :

ସୁମିତ୍ରା ସାହୁ ,ଅନୁବାଦିକା,

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।